

Geloof brengt inzicht!

Geloof brengt inzicht!

*‘Indien u niet gelooft, voorwaar, u zult geen stand houden’
(Jesaja 7:9).*

Denk mee over volk, tempel, land en Koninkrijk.

En ontvang visie op Israël.

Dirk Kroon

Concept-versie april 2025

Schrijver: Dirk Kroon

Omslag: Christel de Gier

Tekstsrevisie: Christel de Gier

© Dirk Kroon

Inhoud

	Pagina
Woord vooraf	7
1. Het volk van God	11
<i>Samenvatting</i>	23
2. Het Nieuwe Verbond & Pinksteren	27
<i>Samenvatting</i>	37
3. Profetieën & Beloftes	39
<i>Samenvatting</i>	53
4. De betekenis van Israël	61
<i>Samenvatting</i>	79
5. De Tempel	83
<i>Samenvatting</i>	91
6. Het land	95
<i>Samenvatting</i>	103
7. Het Koninkrijk van God	109
<i>Samenvatting</i>	145
Conclusie	155
Nawoord	157
Voor u gelezen	163

Woord vooraf

Volgens sommige theologen moeten christenen Israël steunen, omdat we in een tijd leven waarin zichtbaar wordt waar wij als gelovigen staan. Zij beschouwen Israël als 'het erfdeel van God' en zien het Israël nog steeds als het beloofde land. Maar brengt deze bijbeluitleg ons niet onbedoeld in een positie waarin we, door politiek opportunisme en de daaruit voortvloeiende gevolgen zoals geweld en onrecht, deze mede legitimeren? Wordt de naam van Christus geschaad door christenen die deze controversiële eschatologie (leer van de laatste dingen) ondersteunen? Vergroot elke preek over Israël de verdeeldheid onder christenen? En hoe wordt de landbelofte eigenlijk vervuld?

Theologen benaderen elkaars bijbeluitleg vaak kritisch. Dit is inherent aan theologische debatten en de zoektocht naar waarheid binnen religieuze tradities. De eigen visie wordt doorgaans met overtuiging gepresenteerd, terwijl de alternatieve interpretatie soms bij voorbaat in twijfel wordt getrokken. Een dergelijke benadering kan echter leiden tot polarisatie, waarbij de ene uitleg zich uitsluitend positioneert tegen de andere. Dit werkt niet alleen contraproductief, maar vergroot ook het risico dat men bij velen geen gehoor zal vinden.

Waar draait het in de Bijbel werkelijk om? In kerken en kringen zien we een toenemende polarisatie. Het blijkt moeilijk om werkelijk naar elkaar te luisteren. Bij alle hete hangijzers zou men zich kunnen afvragen of het niet beter is om dit thema aan theologische specialisten over te laten. Maar wat als het onderwerp juist de kernvraag van het geloof raakt? In dit boek heb ik geprobeerd de theologische knoop rondom Israël systematisch te ontrafelen, zonder losse teksten uit hun context te halen. Ik heb geprobeerd mijn benadering zoveel mogelijk los te maken van kerkelijke tradities en theologisch jargon. Als luisteroefening heb

ik mij verdiept in uiteenlopende standpunten binnen het ‘kerkelijk erf’, maar bovenal heb ik mij gericht op het lezen en interpreteren van relevante Bijbelteksten in hun verband.

Een helder inzicht in Gods toekomst kan verkregen worden door de Bijbel met grote zorgvuldigheid te lezen en met de juiste geloofshouding. Dit is de insteek geweest bij het schrijven van dit boek. Ik geef antwoorden op vragen die onder christenen leven, zonder de pretentie het laatste woord te bieden. Wel bied ik een samenhangende denklijn van Genesis tot en met Openbaring en maak ik duidelijk welke richting het in ieder geval niet uit moet.

Mijn wens is dat dit boek jou helpt om dichter bij het verstaan van de Bijbel te komen.

*‘Indien u niet gelooft, voorwaar, u zult geen
stand houden’
(Jesaja 7:9)*

Hardinxveld-Giessendam, april 2025
Dirk Kroon

Opmerkingen

Met het woord 'Gemeente' bedoel ik de gemeenschap van de Heer Jezus Christus. In het Nieuwe Testament worden hiervoor verschillende beelden gebruikt, zoals tempel, lichaam, volk, bruid, fundament van de waarheid en huis. De eenheid tussen Christus en zijn volk is zo sterk dat de Gemeente wordt gezien als het lichaam van Christus, waarvan Jezus Zelf het Hoofd is (Rom. 12:5; 1 Kor. 12:27; Ef. 1:22-23; Kol. 1:18). Deze eenheid is diep verankerd in het nieuwe verbond: 'wij in Hem en Hij in ons' (Joh. 15:4). Dit weerspiegelt de volmaakte eenheid zoals die in de Vader-Zoonverhouding tot uitdrukking komt (Joh. 17:11, 21). De hele schepping is onderworpen aan Christus, en de door Hem vervulde Gemeente vertegenwoordigt Hem in de wereld (Ef. 1:22-23). Samenvattend is Gods doel met de Gemeente: Zijn volheid (Ef. 1:23), de eenheid van alle gelovigen (Ef. 2:22); het bekendmaken van Zijn wijsheid (Ef. 3:9-10), het verspreiden van Zijn licht (2 Kor. 4:4-6) en het verheerlijken van Zijn naam (Ef. 3:21).

Het is belangrijk een onderscheid te maken tussen het Joodse volk en de staat Israël. Wat ik met 'Israël' bedoel, hangt af van de context waarin het woord wordt gebruikt. Bijvoorbeeld: in Romeinen 9-11 gaat het over het Joodse volk, terwijl 'Israël' in de context van 1948 verwijst naar de oprichting van de politieke staat Israël. Ongeveer 45% van de Joodse wereldbevolking woont momenteel in Israël. (Bron: CIDI).

Ik maak gebruik van de Herziene Statenvertaling (HSV), tenzij anders vermeld.

1. Het volk van God

Inleiding

Is Israël het volk van God, of is dat de Gemeente? Of maken ze op een bepaalde manier beide deel uit van Gods volk? Wat bedoelen we precies met 'het volk van God'? Wat zeggen de profeten, en wat bedoelt Paulus met nakomelingen van Abraham? En is er door de komst van Jezus iets veranderd?

Dit hoofdstuk gaat in op deze vragen en onderzoekt de Bijbelse betekenis van Israël en de Gemeente binnen Gods heilsplan.

Ingelijfd in Christus: Eén in het geloof

De gelovigen uit de heidenen worden niet ingelijfd in Israël, maar samen met de Joodse gelovigen worden zij ingelijfd in Christus. Paulus gebruikt in Romeinen 11:17 het beeld van een olijfboom: de takken vertegenwoordigen persoonlijke gelovigen uit Israël en andere volkeren. De Gemeente vervangt Israël niet; er is geen sprake van vervanging. Israël en de Gemeente zijn geen onderlinge substituten, maar onderscheiden categorieën. Onder het oude verbond werd Israël gedefinieerd door etniciteit, maar onder het nieuwe verbond wordt het begrip 'volk van God' bepaald door geloof in Christus en wedergeboorte. De gelovigen zijn in Hem een nieuwe schepping (2 Kor. 5:17), en vormen samen één lichaam.

Het volk van God volgens de brief aan de Romeinen

In Romeinen 3 stelt Paulus dat er geen wezenlijk onderscheid meer is tussen Joden en niet-Joden: 'Doen wij dan door het geloof de wet teniet? Volstrekt niet, maar wij bevestigen de wet' (Rom. 3:31).

Paulus schept geen tegenstelling tussen het Oude en het Nieuwe Testament. Hij maakt daarmee duidelijk dat de Thora zijn plaats heeft, maar dat het geloof in Jezus Christus centraal staat. Dit verbreedt het oudtestamentische concept van Gods volk tot alle mensen die in Jezus geloven.

In Romeinen 4 beschrijft Paulus Abraham als de vader van alle gelovigen, zowel Joods als niet-Joods. Abraham, de aartsvader, is de erfgenaam van de wereld. In Gods nieuwe wereld (Openbaring 21 en 22) zullen Abraham en al zijn ware kinderen, verlost van hun zonden, wonen om God voor altijd te eren en aanbidden in heel hun doen en laten. In Filippenzen 3 zet Paulus een streep door de manier waarop hij zijn Jood-zijn in praktijk bracht, voordat Jezus de omkeer in zijn leven bracht. Hij betuigt krachtig dat het er voor Jood en niet-Jood om gaat Christus te kennen en de kracht van Zijn opstanding.

In Romeinen 11 benadrukt Paulus dat er slechts één wortel is: 'Als de wortel heilig is, dan de takken ook' (Rom. 11:16). Om deze eenheid en continuïteit is het Paulus te doen: Het oude en nieuwe verbond samen. Paulus maakt daarbij ook duidelijk dat de term 'Israël' zoals de Bijbel die hanteert, niet iedere afzonderlijke Jood insluit: 'niet allen die uit Israël voortgekomen zijn, zijn Israël' (Rom. 9:6). De beloften worden in 'een overblijfsel' gerealiseerd (Rom. 9:27). Paulus bewijst dat God zijn volk niet heeft verstoten (Rom. 11:1). Hij zegt: Kijk maar, ik ben zelf van de stam Benjamin. Paulus laat zien dat het 'niet verstoten' van Israël betekent, dat Joden tot geloof in Christus kunnen komen. 'Verstoten' gaat dus over of God ze het onmogelijk maakt het heil in Christus te vinden. En dat doet Hij natuurlijk niet.

Door de geschiedenis heen is slechts een overblijfsel van Israël trouw gebleven aan Gods beloftes. Dit principe geldt ook voor de niet-Joden:

- Arrogantie onder gelovigen uit de heidenen wordt krachtig afgewezen: 'Wie denkt te staan, laat hij oppassen dat hij niet valt.' (1 Kor. 10:12)

- Israël als waarschuwing: ‘Zij konden niet ingaan vanwege hun ongelooft.’ (Hebr. 3:19)

Het gaat hier niet om aantallen, maar om Gods soevereine selectie. Dit wordt prachtig geïllustreerd in het verhaal van Elia:

‘Ik zal er in Israël zeventuizend overlaten, allen die de knieën niet gebogen hebben voor de Baäl.’ (1 Kon. 19:18)

Zeventuizend is een symbolisch getal en verwijst naar een volheid, een heilige fractie van het volk waarin God verder werkt. Ze hadden weinig invloed en waren niet in tel. Maar in een crisissituatie blijkt wat er in iemand leeft.

Om deze tekst van 1 Kon. 19:18 te kunnen begrijpen moeten we deze in de context lezen. Het gedeelte in 1Koningen 19:15-18 wijst vooruit naar de tijd waarin Gods oordeel over Israël zou komen. Jehu zou optreden tegen hen die aan Hazaël ontsnapt waren, en Elisa tegen degenen die aan Jehu ontsnapt waren. ‘In die dagen begon de Heere Israël kleiner te maken’ (2Kon. 10:32a). God gebruikte drie zwaarden in Israël om er zeventuizend te doen overblijven. Het is Gods werk: Door de zalvingen van die drie genoemde personen en door hun optreden zal dat gebeuren.

Toegepast op onze tijd betekent dit:

In onze tijd draait het niet om de exacte getalswaarde, maar om de symbolische betekenis van het getal zeventuizend. En wat betreft de drie zwaarden: God gebruikt middelen om Zijn doel te bereiken, zoals de kerkgeschiedenis, de wereldgeschiedenis en het Woord van God. Zou dit kunnen verwijzen naar Zijn Bruidsgemeente?

Het zwaard van Elisa is het belangrijkste instrument. Dit staat voor het profetische Woord, waar christenen naar moeten luisteren om het overblijfsel van Gods volk te vormen. Elisa keek naar de dingen vanuit Gods perspectief, iets wat wij ook steeds opnieuw moeten

leren. De profeten moesten zich telkens losmaken van denkbeelden die vanuit een menselijk perspectief waren ingegeven. Ook wij moeten er steeds weer alert op zijn, om niet met alle winden mee te waaïen. God zegt dat we anders moeten denken dan de wereld.

Om de uiteindelijke scheiding der geesten te bewerkstelligen gebruikt God het precisiezwaard, het zwaard van de Geest: Zijn Woord (Hebr. 4:12; Ef. 6:17). Dit Woord werkt tot heil en heling en brengt een trouw overblijfsel aan het licht. Het is krachtig en scherper dan een tweesnijdend zwaard. Door de hele Bijbel klinkt dezelfde oproep: 'Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wie is de arm van de Heer geopenbaard?' (Jes. 53:1). De diepverlangde boodschap van vrede, licht en veiligheid wordt samengevat in: 'Uw God is Koning' (Jes. 52:7; Openb. 19:6). 'Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door het Woord van God' (Rom. 10:17) - de boodschap over en van de Heer Jezus Christus. 'Indien iemand oren heeft, laat hij horen' (Openb. 13:9). 'Zalig is hij die leest en zijn zij die horen de woorden van de profetie, en die in acht nemen wat daarin geschreven staat' (Openb. 1:3). 'En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat hij die het hoort, zeggen: Kom!' (Openb. 22:17).

In het denken van Paulus is er geen sprake van dat de kerk Israël vervangt. Hij spreekt juist over de wortel en de takken – Abraham en zijn nakomelingen. Voor zowel Joden als niet-Joden is het essentieel om verbonden te zijn én te blijven met de wortel: aartsvader Abraham, en te geloven in Jezus, de Messias.

De beloften aan Israël zijn niet ingetrokken. De zegen die God aan Abraham gaf voor Israël en alle volken (Gen. 12:3) komt alleen door Christus. Iedereen die in Hem gelooft, wordt beschouwd als een kind van Abraham (Gal. 3:29).

Door het geloof in Christus worden Joden en niet-Joden één met Hem (Rom. 6:5). Gelovigen uit de heidenen nemen niet de plaats van Israël in, maar worden tussen de overgebleven takken geënt en mogen delen in de vruchtbaarheid van de wortel (Rom. 11:17).

Israël als volk wordt niet in zijn geheel behouden, net zoals geen enkele andere natie. Daarom moeten we bij het Joodse volk eerder denken aan een overblijfsel dan aan een hele natie.

Wanneer de Bijbel zegt: 'En zo zal heel Israël zalig worden' (Rom. 11:26), betekent dat een volheid uit het Joodse volk. 'Heel Israël' verwijst dan naar alle Joden die in Christus geloven.

God blijft trouw (Rom. 11:1). Zowel een volheid uit de heidenen (Rom. 11:25) als een volheid uit de Joden (Rom. 11:26) zal het Koninkrijk van God binnengaan. Bij de wederkomst van Christus zal deze volheid tegelijk worden bereikt.

Totdat Hij komt!

Vergelijk het woord 'totdat' in Rom. 11:25 met andere bijbelverzen zoals 1 Kor. 11:26, 1 Kor. 15:25, 2 Petr. 1:19 en Ef. 4:13.

God heeft ons geroepen, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen (Rom. 9:24). Hen die Hij ervan tevoren toe bestemd heeft, die heeft Hij ook geroepen (Rom. 8:30). God Zelf maakt uit wat Zijn volk is. Paulus schrijft dat Christus gepredikt is: voor de Joden een struikelblok en voor de Grieken een dwaasheid. Maar voor hen die geroepen zijn, zowel Joden als Grieken, de kracht van God en de wijsheid van God (1Kor. 1:23,24). Ook bij de profeet Jesaja zien we de verwachting van het reddingsplan voor alle volken. Er is een uit de volken ontkomen rest van de Israëlieten (Jes. 45:20) plus een volheid van de heidenen die zich – evenzeer restgewijs – laten verlossen (Jes. 45:22). Het eindresultaat? Een grote menigte uit alle volken (Openb. 7:9).

Rom. 11:25-29 is een van de meest besproken en controversiële passages over Israël. Er zijn verschillende interpretaties, maar één ding is duidelijk: de Joden krijgen geen speciale status boven de heidenen. Het volk Israël wordt niet apart behandeld, want voor God is er geen onderscheid (Rom. 10:11-12).